

תפ"ח (מרכז) 36578-05-12 - מדינת ישראל נ' סיסאי אגנהו

תפ"ח (מרכז) 36578-05-12 - מדינת ישראל נ' סיסאי אגנהו מחוזי מרכז

תפ"ח (מרכז) 36578-05-12

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד גל רוזנצוויג

נגד

סיסאי אגנהו

ע"י ב"כ עו"ד ניר אלפסה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[06.05.2013]

כב' השופט מנחם פינקלשטיין, אב"ד - סג"נ

כב' השופטת ליאורה ברודי

כב' השופט רמי אמיר

גזר דין

1. הנאשם, סיסאי אגנהו, הורשע לפי הודייתו בכתב אישום מתוקן (במסגרת הסדר טיעון ללא הסדר לעונש) בעבירה של ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

2. לפי כתב האישום המתוקן, ביום 5.5.12 נפגשו הנאשם והמתלונן והתפתח ביניהם עימות על רקע כספי, במהלכו נותרו ארנקו ותעודת הזהות של הנאשם בידי המתלונן, ובעקבות זאת חש הנאשם בלחץ נפשי וברוגז רב. בעקבות העימות החליט הנאשם לגרום למותו של המתלונן. הנאשם פנה לביתו, הצטייד באקדח אותו החזיק ברישיון כדור, הכניס לאקדח מחסנית עם 15 כדורים, וצעד לביתו של המתלונן. כאשר פגש הנאשם במתלונן בפתח הבניין, שלף הנאשם את האקדח, כיוון לעברו של המתלונן וירה בו מטווח קרוב 15 כדורים, אשר פגעו בין השאר בפלג גופו העליון והתחתון של המתלונן, וזאת מתוך כוונה לגרום למותו. כתוצאה מהירי אושפז המתלונן בבית חולים במצב קשה, עבר ניתוח חירום, ונגרמו לו החבלות הבאות: דימום בכבד, חור במעי הגס, קרע בכליה ימנית, שבר בראש עצם הירך משמאל, ושבר באצבע רביעית משמאל. כן נגרמו למתלונן פצעי ירי רבים בגופו.

ראיות לעונש

3. המאשימה הגישה הצהרת נפגע העבירה של המתלון, ולבקשתה אף היתרנו למתלון להוסיף ולהעיד בע"פ. מההצהרה ומהעדות עולה, כי בעקבות הירי סובל המתלון מפגיעות גופניות, נפשיות וממוניות. 3 כדורים נותרו בגופו. לדבריו הוא סובל מכאבים עזים במותניים ומהגבלת תנועת היד, הדבר מכביד על תפקודו, וטיפול אורתופדי אינו עוזר. כמו כן הוא סובל מבעיות בשינה ומטראומות, איבד אמון באנשים, מסתגר בבית ואיבד חברים, אך אינו מקבל טיפול נפשי ואינו רוצה בכך. הוא נמצא בתהליך שיקום במל"ל, ונקבעה לו נכות זמנית של 100%. לפני המקרה עבד כנהג משאית ובעבודות פיזיות, ואולם כעת אין הוא יכול לעבוד ולהתפרנס, וחובותיו מצטברים.

4. ב"כ המאשימה ציין, כי לנאשם אין כל הרשעות קודמות.

5. לבקשת ההגנה הוגש תסקיר שירות המבחן על אודות הנאשם. מהתסקיר עולה כי הנאשם הוא בן 27, רווק, הבכור מבין 4 אחים, אביו נפטר באתיופיה, אמו עיוורת בעין אחת. הנאשם עלה עם משפחתו בשנת 2004 בהיותו בן 18, השלים בישראל 12 שנות לימוד, התגייס לצה"ל בגיל 21, ושירת שירות מלא כלוחם במג"ב. מאז שחרורו עבד במפעל ואח"כ כמאבטח, נשא נשק ברישיון, והיה בהליכי גיוס למשטרה. בהתייחס לעבירה מסר הנאשם לשירות המבחן, כי להבנתו הוא נשדד, וכי הוא נטל את נשקו כדי לדרוש בחזרה את כספו ולא כדי לפגוע במתלון; אך כשפגש שוב במתלון איים עליו האחרון בסכין, ואז דרך הנאשם את הנשק וירה בו ירייה אחת באופן אינסטינקטיבי. לכאורה יש בדברים אלה משום התנערות מעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם בפניו. לכן ביררנו זאת בטרם הטיעון לעונש, וב"כ הנאשם אישר לאחר שיחה עם מרשו, כי הנאשם אינו חוזר בו מהודייתו והוא עומד מאחוריה באופן מלא.

שירות המבחן התרשם, כי מדובר באירוע קשה גם מבחינת הנאשם, וכי בדיעבד הוא מתקשה להבין את עוצמת התוקפנות והזעם שפרצו ממנו, הוא רואה בחומרה את הסתבכותו ואת קיצוניותה, מביע צער וחרטה תוך אמפטיה לנפגע, ומבקש לכפר על כך.

שירות המבחן התרשם מהפער בין התפקוד התקין של הנאשם קודם לאירוע, בצבא, במשפחה ובמסגרות התעסוקה, לבין התנהגותו הקיצונית שבעבירה. להערכת השירות, הדבר נובע משילוב של נוקשות מחשבתית, פגיעה רגשית עמוקה וקיצונית, וזמינות לנשק, כשברקע תחושת ערך עצמי פגוע באופן בלתי-מודע וקושי בוויסות דחפים.

בשקלול את מכלול הפרמטרים העריך השירות, כי רמת הסיכון לביצוע חוזר של עבירת אלימות היא רמה נמוכה, אך אם כך יקרה, תהא חומרתה של האלימות ברמה בינונית-גבוהה.

שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית במסגרתו לנוכח המאסר המשמעותי הצפוי, אך המליץ כי נתחשב לעניין משך המאסר בכל המתואר לעיל ובפרוגנוזה החיובית לשיקומו של הנאשם.

טיעונים לעונש

6. ב"כ המאשימה עמד על חומרת העבירה, על כך שמדובר בירי מטווח קצר של מחסנית שלמה בת 15 כדורים בגופו של המתלונן, ועל כך שהמתלונן נורה בפתח ביתו, נפגע אנושות, הובהל לבית החולים וניצל בנס, אך ימשיך לסבול את נזקי האירוע לכל חייו.

ב"כ המאשימה הטעים, כי העונש המקסימלי בגין העבירה של ניסיון רצח הוא 20 שנות מאסר, וכי נסיבות הביצוע המתוארות לעיל מכוונות לרף הענישה הזה, גם אם הנאשם ביצע את העבירה בשל לחץ נפשי וכעס רב. כן הדגיש את חשיבות הערך המוגן של חיי אדם, ואת הצורך בענישה מחמירה ובלתי סלחנית כדי להבטיח אותו. הפרקליט המלומד הפנה אותנו למספר פסקי דין של ביהמ"ש העליון, בהם אושרו עונשים כבדים בגין העבירה של ניסיון רצח: ע"פ 917/04 מוסקוביץ' נ' מ"י, שם נגזר עונש מאסר בפועל של 18 שנים על מי שדקר את המתלוננת דקירות רבות בסכין; ע"פ 2910/09 מ'ק' נ' מ"י, שם נגזר עונש מאסר בפועל של 17 שנים על מי שדקר את אשתו המתלוננת דקירות רבות בסכין; ע"פ 315/08 דוידוב נ' מ"י, שם הוטלו 16 שנות מאסר בפועל (כולל הפעלת תנאי בן שנה) על מי שהיכה את המתלונן וירה בו מספר יריות (ובנוסף, גם קשר קשר לרצח, נשא נשק, התחזה לאחר, קיבל דבר במרמה, ושיבש הליכי משפט).

על יסוד כל האמור לעיל ביקש אותנו ב"כ המאשימה לקבוע מתחם ענישה של 15 עד 18 שנות מאסר, בנוסף למאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

ב"כ המאשימה ציין את הנימוקים לקולא של העדר עבר פלילי, הודיית הנאשם, נטילת אחריות (אף אם מוגבלת), אמפתיה לקורבן, ורצון עקרוני לפצותו (למרות שרצון זה לא מומש) - אך סבר שאין בהם כדי להקל מהרף התחתון של מתחם העונש.

בפרט ביקש ב"כ המאשימה שלא נסמוך את ידינו על המלצת שירות המבחן להתחשב בפרוגנוזה החיובית לשיקומו של הנאשם, משום שהנאשם אמר לקצין המבחן דברים שמלמדים כי לא נטל אחריות באופן מלא.

7. הסנגור המלומד לא הקל ראש בחומרת העבירה של ניסיון רצח, אך הציע כי יש לרכך במידה מסוימת את הנסיבות המחמירות בשים לב להתגרות המוקדמת מצד המתלונן ולסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, כפי שעולה מהתיקון לכתב האישום ומתסקיר שירות המבחן.

הסנגור היפנה בעניין זה לכך, שבתום העימות המוקדם נותר ארנקו של הנאשם בידי המתלונן, שהנאשם חש בלחץ נפשי וברוגז רב בעקבות זאת, שהוא ראה עצמו כמי שנשדד ע"י המתלונן, וחווה תחושה של פגיעה בערך העצמי.

בנוסף עמד הסנגור בהרחבה על השיקולים לקולא כדלקמן: אין לנאשם כל עבר פלילי וזהו מאסרו הראשון; הנאשם הודה בבית המשפט וחסך ניהול הוכחות; הנאשם נטל אחריות באופן מלא; הנאשם שיתף פעולה עם המשטרה בחקירתו מהרגע הראשון, ולמעשה הוא זה שדיווח למשטרה באופן מיידי והזמין אותה לעוצרו.

עוד הפנה הסנגור לנסיבות חיי הקשות של הנאשם - ליתמותו מאב, לעיוורון של אמו, להיותו המבוגר האחראי והעוגן הכלכלי והנפשי לאמו ולכל אחיו. הנאשם שימש כמודל וכדוגמה אישית לכל המשפחה, כמי שעלה לישראל בגיל 18, השלים השכלתו, התגייס לצה"ל ושירת שירות מלא במג"ב. כן ציין הסנגור את ההשלכה הקשה של מאסרו על המשפחה, וביקש כי נביא זאת בחשבון בקציבת משך המאסר.

בהתייחס לרמת הענישה הנוהגת בהלכה הפסוקה טען הסנגור, כי המקרים החמורים אליהם הפנה ב"כ המאשימה מתאפיינים בנאשמים עם עבר פלילי מכביד או כאלו שניהלו הוכחות, לא הודו ולא נטלו אחריות. כן הציג בפניו הסנגור מספר פסקי דין של ביהמ"ש העליון, שם נגזרו בגין ניסיון רצח עונשי מאסר קצרים יותר, אף שמדובר במי שניהלו הוכחות, וביניהם: ע"פ 6908/10 בן דוד נ' מ"י, שם נגזרו 12 שנות מאסר על מי שירה 4 יריות אקדח לעבר המתלונן; ע"פ 2721/11 מ"י נ' אוהיון ואח', שם נגזרו 12 שנות מאסר על אחד הנאשמים שירה במתלונן מספר יריות אקדח; ע"פ 9334/02 בורקאן נ' מ"י, שם נגזרו 10 שנות מאסר על מי שירה 10 כדורי אקדח לעבר המתלונן. עתירתו של הסנגור היא, כי נשית על הנאשם עונש מאסר שלא יעלה על 9 שנים, וזאת כעונש המצוי בתוך מתחם הענישה הראוי בעיניו, והמביא בחשבון את השיקולים לקולא, ובמיוחד את העדר העבר הפלילי, העובדה שמדובר במאסר ראשון, ההודיה ונטילת האחריות. כן ביקש הסנגור לחייב את הנאשם בפיצוי בסך ₪ 15,000, אותו הציע ובו יוכל לעמוד במאמץ, וליתן ארכה לתשלומיו.

8. הנאשם בחר לומר את דברו האחרון במכתב אותו הגיש לנו. במכתב זה חזר על קורות חייו (כפי שעלו גם בתסקיר ובטיעוני הסנגור), ציין כי הוא מודע לחומרת העבירה וכי הוא לוקח אחריות ומצטער, הדגיש את היותו אדם נורמטיבי ואת הקושי שלו לחיות בכלא בין עבריינים, והביע דאגה למשפחתו. דיון והכרעה קביעת מתחם העונש ההולם

9. הנאשם הודה, כאמור, בעבירה של ניסיון רצח - עבירה מהחמורות בספר החוקים, שהעונש הקבוע בצידה הוא 20 שנות מאסר, והערך המוגן בה הוא הערך החשוב מכול, חיי אדם. נסיבות ביצוע העבירה במקרה זה חמורות מאוד - מדובר בירי מטווח קצר של 15 כדורי אקדח (מחסנית שלמה) לעברו של המתלונן. הכדורים פגעו בפלג הגוף העליון והתחתון של המתלונן וגרמו לפגיעות קשות ביותר שפורטו לעיל. אך כפסע היה בין המתלונן למותו. המתלונן הובהל לבי"ח, נותח בניתוח חירום, נותר מאושפז זמן לא מבוטל, וסובל עד היום נזקים בריאותיים רבים. מדובר, אפוא, בחומרה יתרה הן מבחינת אופן הביצוע, הן מבחינת השלב אליו הגיע הביצוע, והן מבחינת התוצאה. מצד שני, אין מדובר בסדרה של מעשים או בהחרפה של אלימות מתמשכת, אין מדובר בביצוע בצוותא, ואין מדובר בניסיון חיסול כחלק מפעילות עבריינית מאורגנת.

- כמו כן, יש להביא בחשבון נסיבות העבירה את העימות המקדים, כאשר ארנקו של הנאשם נותר בידי המתלונן, דבר אותו חווה הנאשם כפגיעה קשה בו מצד המתלונן, וגרם לו ללחץ נפשי ורוגז רב שהביאו אותו לבצע את העבירה.
10. ב"כ הצדדים הציגו בפנינו פסיקה לעניין רמת הענישה הנוהגת בעבירות של ניסיון רצח. ב"כ המאשימה הפנה למספר פסקי דין בהם נגזרו עונשים משמעותיים, ואולם אלה מהם שנקבו בעונשים חמורים יותר מ-16 שנות מאסר התאפיינו בנסיבות חמורות במיוחד, כגון ניסיון לרצוח אישה לנגד עיני הילדים הקטנים עם תכנון מוקדם ובהמשך לאלימות קודמת (פרשת מ' ק'), או ניסיון רצח סדיסטי של בחורה רק משום שנראתה שמחה והייתה קורבן קל (פרשת מוסקוביץ).
- מצד שני, הסנגור הציג פסקי דין שעסקו בניסיונות רצח ע"י ירי באקדח (כמו בענייננו), ושם נגזרו עונשים של 10-12 שנות מאסר בלבד אף לאחר ניהול הוכחות - אלא שלא היה מדובר שם בירי של 15 כדורים מטווח קרוב, ומדובר היה בעונש הקונקרטי לאחר שהובאו בחשבון גם שיקולי הענישה האינדיבידואלית.
11. בהקשר זה ראינו להידרש לעניין ההסתמכות על הפסיקה שקדמה לתיקון 113 לחוק בדבר הבניית שיקול הדעת בענישה.
- עמדנו כי הפסיקה שקדמה לתיקון 113 אכן נותנת אינדיקציה למדיניות הענישה הקיימת - אך היא משקללת בחובה גם שיקולים לחומרה וגם (ובעיקר) שיקולים לקולא, שאין להביאם בחשבון לצורך קביעת מתחם הענישה ההולם, אלא רק לצורך קביעת העונש הקונקרטי המתאים.
- לפיכך, בבואנו לקבוע היום את מתחם הענישה ההולם, וכל עוד לא נוצרה מאסה משמעותית של הלכה פסוקה לעניין מתחמי הענישה בעבירות השונות - יש להתחשב כמובן בפסיקה שקדמה לתיקון 113 לחוק כאינדיקטורית למדיניות הענישה, אך יש להיזהר מפני הסתמכות "כמעט-מתמטית" על אותם עונשים קונקרטיים שנגזרו לפני התיקון לחוק.
- מצד שני, כאשר אנו קובעים את מתחם העונש ההולם - אין זה נכון להצטמצם יתר על המידה, מבלי להותיר את המרווח הנדרש בשלב השני של קביעת העונש הקונקרטי לצורך יישום אותם שיקולים של ענישה אינדיבידואלית ושיקולי השיקום מזה והרתעת היחיד והרבים וההגנה על שלום הציבור מזה, כך שברוב המקרים ניתן יהיה לגזור את העונש המתאים מבלי לחרוג מהמתחם.
12. מן הראוי להוסיף, שבכל הנוגע למדיניות הענישה הראויה בעבירות האלימות הקשות המסכנות חיי אדם, נפסקה בימים אלו ממש הלכה עדכנית ומנחה של ביהמ"ש העליון בע"פ 4697/11 מ"י נ' אצאנע (ניתן ביום 24.3.13).
- באותו עניין הורשע הנאשם בעבירות של חבלה חמורה בכוונה מחמירה ונשיאת נשק, כאשר בעקבות סכסוך מתמשך עם אחותו ירה בה מטווח קרוב בגבה העליון, כשהיא אוחזת בידה את הבת הקטנה שלה. תוצאות הירי היו קשות, ואך בנס ניצלה האחות ממוות לאחר שעברה סדרת ניתוחים קשים. בביהמ"ש המחוזי נגזרו על הנאשם 8 שנות מאסר בפועל, וביהמ"ש העליון קיבל את ערעור המדינה אך לא מיצה את הדין וגזר על הנאשם 9 שנות מאסר בפועל "בלבד", בשל נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, בשל הכלל של אי-מיצוי הדין עם הנאשם בערעור, "ומאחר שמדובר במקרה הראשון בו מועלה רף הענישה בעבירות מסוג זה".

לענייננו חשובים בעיקר הדברים המנחים שהורה ביהמ"ש העליון באותה פרשה, בדבר מדיניות הענישה הראויה מכאן ולהבא:

"בית משפט זה חזר והתריע פעמים רבות מפני שימוש בסכינים שהם נשק קר בכל הזדמנות בגין סכסוכים חסרי חשיבות. קל וחומר לגבי נשק חם שמסוכנותו עשויה להיות אף גדולה ותוצאותיו קשות יותר, שיש לשוב ולהתריע מפני השימוש בו ומפני תוצאותיו שיכולות להיות הרוג אסון.

...

חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם פתרון סכסוכים בנשק קר או חם, במיוחד כאשר תופעות מסוג זה מתרחשות חדשות לבקרים ולא פעם בתחום המשפחה. תרומתו של בית המשפט למאמץ שנועד למגר התופעה צריכה לקבל ביטוי ברמת הענישה הנקוטה. נוכח פסקי הדין שהוצגו בפני הערכאה הדיונית ובפנינו אנו חוששים כי ברמת הענישה הנהוגה כיום אין די, וספק אם רכיב ההרתעה זכה בה למענה הולם. מקובלת עלינו עמדת המדינה כי העונש הראוי במקרים מסוג זה צריך להיות חמור מזה שהושת במקרה שבפנינו וראוי בנסיבות המתאימות שיהיה בן שתי ספרות. אנו מצפים כי רמת הענישה אותה אנו מכתבים תיושם בפועל על ידי הערכאות קמא."

13. לאור כל השיקולים שהובאו לעיל בדבר חומרת העבירה, הערך המוגן, הנזק הצפוי והנזק שנגרם, נסיבות הביצוע ונסיבות הרקע לכך, ובשים לב למדיניות הענישה הראויה לפי הלכתו העדכנית של ביהמ"ש העליון - ראינו לקבוע, כי מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבות שלפנינו יהא מאסר בפועל שבין 9 שנים לבין 16 שנים.

גזירת העונש הקונקרטי המתאים לנאשם

14. עמדנו כבר על חומרת מעשהו של הנאשם, על החומרה היתרה בשל אופן הביצוע והשלב אליו הגיע (ירי מטווח קצר של 15 כדורים במתלונן), על הפגיעות הקשות במתלונן ועל העובדה שרק בנס ניצל ממוות. שיקולים אלו מחייבים ענישה מחמירה, שתהלוך את חומרת העבירה.

15. בצד שיקולי הגמול וההלימה, ראוי גם שענישתו של הנאשם תשדר מסר מרתיע לציבור מפני נקיטה באלימות כה חמורה שתכליתה ליטול חיי אדם, וזאת גם אם עושה העבירה חש נפגע ע"י הקורבן. בהקשר זה נשוב ונפנה לדברים המנחים והנוקבים שנאמרו בע"פ 4697/11 מ"י נ' אלצאנע הנ"ל.

16. עונשו של הנאשם צריך לשמש גם כדי להרתיע אותו עצמו מפני כל חזרה להתנהגות אלימה כזו. תסקיר שירות המבחן אף הדליק נורת אזהרה בהקשר זה: להערכתו, הנאשם סובל מקושי בוויסות דחפים, ואם יחזור להתפרצות אלימה, תהא זו אלימות ברמה בינונית-גבוהה.

מצד שני, שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון לביצוע חוזר של עבירות אלימות מצד הנאשם היא נמוכה; ואף אנו מאמינים שכך הדבר לנוכח החריגות של מעשה העבירה של הנאשם על רקע עברו ואופיו ואורחות חייו הנורמטיביים עליהם נעמוד בהמשך.

לכן אין לתת משקל רב מדי לשיקול זה בענישתו הקונקרטית של הנאשם דנן.

17. מידת הפגיעה במתלונן, הן פיזית והן נפשית, ראוייה אף היא לשמש שיקול לחומרה. הדברים עלו גם מעובדות כתב האישום וגם מההצהרה בכתב ומעדותו של המתלונן בפניו, כפי שפורטו לעיל, ואין צורך לחזור על כך. נציין, כי עניין זה צריך להשליך במיוחד על מרכיב הפיצוי בענישה - חיוב אשר גם הנאשם מבקש כי נטיל עליו.

18. מנגד עומדים לזכות הנאשם שיקולים וטעמים רבים לקולא, כפי שיפורט להלן:

א. ראשית, הנאשם הודה בעבירה, ובעשותו כן חסך הנאשם מזמנו של ביהמ"ש, ואף חסך מהמתלונן את הצורך להעיד על האירוע עצמו (אף שבסופו של דבר ביקש המתלונן להעיד על סבלו במסגרת הראיות לעונש). כך נהג הנאשם גם מלכתחילה, בטרם ההליך השיפוטי, כאשר הוא זה שהתקשר למשטרה, שיתף פעולה בחקירה, והודה מראשית חקירתו.

ב. שנית ועיקר, הנאשם נטל אחריות, הביע חרטה וצער, גילה אמפטיה כלפי המתלונן ואף ביקש לפצותו (כחלק מהעונש). אנו ערים לטענת המאשימה, שהעמדה שנקט הנאשם בפני שירות המבחן מעיבה על נטילת האחריות, גם אם בסופו של דבר הנאשם הבהיר בפניו את הדברים ועמד מאחורי הודייתו. אכן, יש ממש בטיעון זה - ואולם אין בו כדי למזער את עצם נטילת האחריות והחרטה של הנאשם, המוצאת ביטוי גם בנכונותו לפצות את המתלונן.

לכן יש לתת לשיקול זה משקל משמעותי לקולא בבואנו לגזור את העונש הקונקרטי.

ג. לנאשם אין כל עבר פלילי.

ד. נסיבותיו האישיות של הנאשם קשות, כאשר דווקא על רקע זה בולט תפקודו החיובי והנורמטיבי לאורך השנים. הנאשם התייתם מאביו, ונותר בגיל צעיר כעמוד התווך המשפחתי, התומך באמו העיוורת-למחצה ובשלושת אחיו הצעירים. הנאשם עלה ארצה מאתיופיה עם משפחתו בגיל 18, השלים כאן את השכלתו ל-12 שנות לימוד, ואז התגייס לצה"ל בגיל 21 ושירת שירות מלא כלוחם במג"ב. לאחר שחרורו השתלב בעבודה, לאחרונה כמאבטח, ואף היה בהליכי גיוס למשטרה. ה. מדובר במאסר ראשון לנאשם, ובמאסר ממושך אף לפי עתירת ההגנה, ומכאן שעונש המאסר יקשה עליו במיוחד. כמו כן, מאסרו יכביד מאוד גם על משפחתו, לה שימש כעוגן כלכלי ונפשי.

ו. שירות המבחן התרשם, כי רמת הסיכון להישנות של עבירות אלימות מצד הנאשם נמוכה, וכי הפרוגנוזה לשיקומו חיובית.

19. נעיר לבסוף, כי היום נקבע למתן גזר הדין. אתמול הוגשה בקשה מטעם הנאשם, באמצעות בא כוחו החדש עו"ד יניב פרץ, לחזור בו מהודייתו. בקשה זו נשמעה היום בפניו, וכן שמענו את תשובת ב"כ המאשימה. דחינו את הבקשה בהחלטה מפורטת שניתנה היום.

לנוכח העובדה שדחינו את הבקשה, החלטנו שלא לזקוף לחובתו של הנאשם את המשתמע מהטענות שנטענו על ידי ב"כ הנאשם.

סוף דבר

20. בשוקלנו את מתחם העונש ההולם אותו קבענו לעיל ואת כל השיקולים דלעיל לחומרה ולקולא, ראינו לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של 11 שנים (החל מיום מעצרו 5.5.12).

ב. מאסר על תנאי של שנה אחת, למשך 3 שנים מיום שחרורו, כשהתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. פיצויים למתלונן בסך 50,000 ₪, מהם 15,000 ₪ ישולמו תוך חודשיים מהיום, והיתרה בסך 35,000 ₪ תשולם ב-35

תשלומים חודשיים שווים ורצופים בסך 1,000 ש"ח כל-אחד ב-1 לכל חודש החל מיום 1.9.13.

היה ושני תשלומים רצופים לא ישולמו במועד, תועמד כל היתרה הבלתי מסולקת לפירעון מיידי.

ב"כ המאשימה יעביר למזכירות את פרטי המתלונן, לשם העברת התשלומים שיופקדו לידי.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום, כ"ו אייר תשע"ג, 06 מאי 2013, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.